

Karin Doorneweerd rijdt met haar vrachtwagen door het hele land. Mocht zij ooit haar rijbevoegdheid verliezen vanwege haar diabetes, heeft ze geen idee wat ze moet doen. 'Dit is mijn ultieme droombaan.'

'Transport is mijn leven'

Karin Doorneweerd (38)

Als jong meisje hield ik al van de truckerswereld. Dat komt denk ik door mijn vader, hij was internationaal vrachtwagenchauffeur. Zelf zou ik niet snel dwars door Europa rijden zoals hij deed, want dan ben je nooit thuis. Als moeder denk je toch iets meer aan je gezin; ik rijd alleen in Nederland. Ik was vier jaar, een kleuter nog, toen ik de diagnose diabetes kreeg. Zo jong als ik was, voelde ik me al snel verantwoordelijk. Spuiten en meten werd een tweede natuur voor me. Alleen in mijn puberteit was ik een periode behoorlijk dwars en deed ik of mijn diabetes niet bestond. Ik verzette me flink en liep soms rond met waarden van 27 mmol/l. Ik zat ook niet op de juiste plek, ik ging net als alle meisjes die ik kende naar de huishoud-

school; een regelrechte ramp. Na de huishoudschool ging ik direct autotechniek studeren, dat paste beter bij me. Ik ben zelfs opgeleid tot tweede monteur bedrijfswagentechniek. Toen ik daarmee klaar was, wilde ik toch liever op de vrachtwagen rijden, dat was mijn ideale baan. Dus begon ik op mijn 21e met de chauffeursopleiding. Het liefst reed ik op de grootste wagen met oplegger, dat vond ik machtig. Mijn eerste rit, ik weet het nog precies, was naar een marine-terrein. Ik vond het best spannend en reed met het zweet op mijn rug ernaartoe. Ik had mijn tas wel duizend keer gecontroleerd, maar was toch mijn rijbewijs vergeten! Bij de poort van de marine mocht ik eerst niet

doorrijden, omdat ik me niet kon legitimeren. Gelukkig kwam het goed, maar dat overkomt me nooit meer.

Ik ben juist altijd heel verantwoordelijk, ook door mijn diabetes. Ik let goed op hoe hoog mijn bloedglucosewaarden zijn. Onder de zeven mmol/l ga ik niet de weg op. Ik heb ook altijd een tas vol eten, ranja en Dextro bij me. Zodra ik voel dat ik een hypo krijg – gelukkig voel ik dat goed aan – ga ik naar een afrit, een tankstation of ik stop gewoon op de vluchtstrook. Eerst zorg ik dat mijn waarde weer goed is; mijn diabetes gaat altijd voor mijn werk. Daarom ben ik er ook heel open in, het is beter dat mijn collega's en de klanten het weten. Mijn werkgever is heel schappelijk en houdt er rekening mee. Onregelmatig werken is soms pittig voor mijn waarden. En laden en lossen op bloedhete dagen is voor mij lastig, maar verder kan ik alles. Het enige vervelende is dat ik om de drie jaar medisch gekeurd moet worden. Dat vind ik steeds weer spannend. Er komt vast een dag dat ik geen verlenging meer krijg van mijn groot rijbewijs, vanwege verslechterde ogen of zo. Wat ik dan ga doen, weet ik niet. Transport is mijn leven. Ik zou een kantoorbaan niet overleven." >

Meer lezen over de verlenging van je rijbewijs? Kijk op dvn.nl/leven-met-diabetes/autorijden

15

Naam: Karin Doorneweerd (38)

Privé: moeder van twee zoons en een dochter, werkt als vrachtwagenchauffeur bij Tielbeke Transport. Haar man is daar ook chauffeur.

Diabetes: type 1 sinds haar vierde, ze gebruikt de Omnipod.